

ἡ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Ἔτος πρῶτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὰς Πάτρας κατοικοῦμεν

Ἔτος χίλια κι' ἑννηακόσια κι' εἴκοσι κι' ἑννῆά
κι' ἡ Βουλὴ καθὼς πηγαίνει δὲν θὰ βγάλῃ τὴ χρονιά

Ἄριθμός ἐπτὰ τοῦ φύλλου
κι' ἀποχὴ γιὰ «πῆδο» φύλλου

Εἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ ἔτους συνδρομὴν
κι' εἴκοσι πέντε τ' ἑξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολάς καὶ συνδρομάς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμὰς

Τοῦ καθὲ φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Δεκαεξ' Ἰουνίου μηνὸς
τραγικὸς Καστοριῶν πνιγμὸς

Μὲ τὴν ζέστην, ὡς εἶπεν, τῆς ἐποχῆς,
νέον κήρυγμα καὶ νέας ἀποχῆς.

Ἄστραψεν, ὠμίλησεν
καὶ σφοδρῶς ἠπείλησεν
πάλι ὁ Παναγῆς!!
καὶ προέβη κι' εἰς δηλώσεις ἐκτενεῖς
γιὰ τοὺς δυὸ ἐπιφανεῖς (!)
προκηρύσσων ἀποχὴν ἐκ τῆς Βουλῆς
καὶ τ' ἀκούσαν Βουλευταὶ περιχαρεῖς
πῶς μποροῦν νὰ πᾶν ὡς τὴν.. Πατρίδα τους
νὰ ξαπλώσουνε ἡσυχῶς τὴν ἀριδα τους.
κι' ἔτσι., θέλεις ζέστη κάνει.. θέλεις βρέχει..!
ὁ μισθὸς τους ἀπὸ πίσω τους θὰ τρέχῃ,
ἐνῶ οὗτοι θὰ κοιμῶνται μακαρίως,
ἢ θὰ τρέχον στῆς δουλίτσας τους ἀγρώως!
ἀφοῦ τῶπερε καὶ τοῦτο δὰ ἡ μοῖρα
τῶν Βουλῶν νὰ μὴ πατοῦνε περὶ τὴ θύρα!

Ἄστραψεν., ὠμίλησεν
καὶ σφοδρῶς ἠπείλησεν
πάλι ὁ Παναγῆς!!
καὶ προέβη κι' εἰς δηλώσεις ἐκτενεῖς
ἀποφεύγων τὰ σκαλάκια τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Λευτέρης ποῦν' ὁ Ἄρχων τῆς Φυλῆς,
Παναγῆ μου, τοῦ φωνάζει, ξαναγύρισε
γιατὶ ἔγινες αἰτία τῆς φυγῆς;
Πέρ'σου κἀκει!.. κι' ἐφέτος σοῦ ἐμύρισε..;

Καὶ οἱ ἄλλοι Ἄρχηγοὶ ἐπιφανεῖς
τὸν ἐκάλεσαν κι' αὐτοὶ, ὡς εὐγενεῖς,
ὅπως κἀμὴ τακτικὴν μεταβολὴν
μετ' αὐτῶν νὰ μοιρασθῇ τὴν προσβολὴν

Ἄλλ' ἐκεῖνος.. ὄχι!! Τὶ σεισμὸς!
τὶ φοικτὸς λιμὸς-εε καὶ ε...!
Ἐπιμένει, σ...
καὶ δηλώσεις κατ'
Ἄχι Θεέ μου! Ἐλα τώρα μόνος βάσταχτι
καθὼς ἔγιναν' ἴδω πέρα κουλουβάχατα!
Θυμωμένος τὸ λοιπὸν ὁ Παναγῆς
ἐπιμέν' εἰς ἀποχὴν ἐκ τῆς Βουλῆς
καὶ κυτᾶζει καὶ σαστίζει κι' ἀπορεῖς
κι' ἀποτέλεσμα νὰ βγάλῃς, δὲν μπορεῖς!
Μία νέα πυρκαϊὰ ἀπὸ νέα μίσση
τὴν Ἑλλάδα μας ζητεῖ νὰ τσουρουφλίση
ὅ,τι ἀπόμεινε κι' αὐτὸ νὰ τὸ ξεφλήση
καὶ δὲν ξέρω... ποιὸς θὰ πιάσῃ νὰ τὴν σβύσῃ;
Παναγῆ μου, ἔλα κι' ἄφῃσ' τὰ ἰνάτια
καὶ ἀνέβα τῆς Βουλῆς τὰ σκαλοπάτια,
νὰ χαρῆς τὰ δυὸ σου μάτια!
ἔλα πίστεψε στοῦ Πλάνου τὴν ψευτιά
κι' ἔλα σβύσε τέτοια π' ἀναψες.. φωτιά!
Ἐλα κι' ἄφῃσ' τὰ ἰνάτια
νὰ χαρῆς τὰ δυὸ σου μάτια!
μὴ μὲ κἀμης γιὰ τὴ χάρι σου κι' ἐμέ
ἄχι! νὰ πῶ τὸ.. σουμπλιμὲι
Μέσ' τὸ κύλημα τοῦ χρόνου
ἔξχνα τ' ὄνομα τοῦ φόνου,
τοῦ κρυφοῦ, φοικτοῦ σου πόνου!
Σβῦσ' τὸ θοῖνο καὶ τὸ πάθος
σ' ἔξη τάφων φοικτὸν βάθος
ἀφοῦ τίποτε δὲν κάνει καὶ μιὰ τέτοια σ' ἀποχὴ
στῶν μαρτύρων τὴν ψυχὴ!

Ὡς συμβαίνει στὸ ρομάντζο τοῦ μεγάλου Λαντσελό-
[του

τοῦ ποδοσφαιροῦ ἀγῶνες μετὰ κρότων βαρελότου

Κατὰ τῶν Καρακουλιάμπρος τοῦ νησιοῦ Ὀλύμπικ—νιράνια

οἱ Παναχαῆκ ἱππῶται ἐμαχέσαντο δεινῶς
μὲ σκουσμάρια, βαρελότα, μὲ τρουμπέτες καὶ ροκάνια
μὲ φωνάριαι
καὶ μ' ἀντάριαι

μὲ κουδούνια καὶ τσοκάνια
κι' ἔτσι πῆραν τὸ βραβεῖο οἱ μισοὶ περιφανῶς
καὶ οἱ ἄλλοι ἡμίσεις πάλι, ἠτημένοι προφανῶς,
ἀν καὶ πάλι ἀμφισβητοῦσι τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τρανῶς,
ὅπως ἄλλοτ' ὁ Κιχῶτος καβαλῶν τὸν Ροζινάντε
κι' ἠκολούθει ὁ Σάντο Πάνσε
ἐπηδοῦσαν ἀπ' τῆς τάβλαις μυκτηρίζοντες δεινῶς
κι' ἐχαιρέτα, ἐχειροκρότει ὁ παμφίλιτος Σπρινός
καὶ ὁ Μίστος τὸν κυτοῦσεν ἀπ' τῆ φούρκα πελιδνός
κι' ὁ Ἀνδρέας μὲ τοὺς ἄλλους ἀποροῦσαν τί χρὴ δρᾶν;
κι' ὁ Σωτήρης ἀπαντοῦσεν εἰς τοὺς πάντας μὲ χαρὰν
κιτρινόμαυρον σημαῖαν στὸν κοντὸν ἐπ' ὄραν

Καὶ τὸ σφριγος τῶν ἀρρένων τούτω τρόπῳ ἐξηντήθη
εἰς ἀγώνισμα σκληρὸν
ὅπως εἶναι δὰ, τὸ τόπι, κι' ὅπως ἔγινε κι' ἐκρίθη
στὸν δικὸν μας τὸν καιρὸν
κι' ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων ὁ ἀγὼν ἐσυνεχίσθη
κι' εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ τέλους μὲ χαρὰν ἐτεσματίσθη!

Κατὰ τῶν ἀνεμομόλλων δεινοτάτ' ὑπῆρξε πάλι
Σάντο Παντίλη Νίση! Ἄχ! τί ἀθλησις μεγάλη!
ἔστιν ἄνθρωπος ἰσχυρὸς καὶ ἰσχυρὸν ἔχει
καὶ ἰσχυρὸν ἔχει καὶ ἰσχυρὸν ἔχει
Νίκη Σάντοσι τέτοια πάλι!
δὲν συνέβη πουθενά!!

Λοιπὸν ὅπως τῆς σαρδέλλαις τὸ παιδάκι τοῦ μπακάλη
τελαλεῖ σαράντα μία κι' ἑβδομήκοντα στὴν ἄλλη
Βγάλτε μιὰ φωνὴ μεγάλη!
νὰ γενῆ κι' αὐτὸ χαλάλι
μὴ μᾶς ἔρθουνε καὶ πάλι
ἄλλα χρόνια μπροστινά!

Καὶ νὰ ἰδῶ Ὀλυμπιονίκας φημισμένους ἀθλητὰς
ὅπως ἄλλοτ' εἶχ' ἡ Πάτρα μὲ στεφάνους νικητὰς!

**Πῶς συνέβη τὸ πουργκάτο νὰ γλυτώσῃ τὸ κορίτσι
καὶ ἀκόμα νὰ τὸ πάη... πρίτσι..., πρίτσι...**

Ἕνας νέος εὐγενὴς ἐκ γενετῆς
κατετέλθη ἀπὸ τὸ νάζι κάποιας κόρης ζηλευτῆς,
ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ ξέρουν κι' οἱ γονεῖς
κι' ἔτσι ἔδωσε καὶ λόγον διὰ γάμους προσεχεῖς
κι' ἀνεπόλουν περὶ κι' οἱ δύο τέτοιο μέλλον, εὐτυχεῖς
καὶ αἱ σχέσεις ἐπροχώρουν τακτικαὶ καὶ συνεχεῖς!

Κι' ὅταν πλέον, εἰς τὰ χεῖλη εἶχε φθάσει τὸ ποτήρι
τῆς μικρῆς ἢ πόρτα ἀνοίγει, σὰν κτυπᾷ τὸ χτυπητήρι
κι' ἕνας νᾶνος ὑπηρέτης ἀπὸ 'κειλὸν τὸν κακομοῖρη,
σὰν δὲν εἶχαν ἐρωτήσει καὶ οἱ δύο τὸ νοικοκύρη,
καταφθάνει ἐσπευσμένως μὲ τὰς χεῖρας του προσφέρων
ἕνα φάκελλον ὀγκώδη, πρὸς τὴν κόρην ἀναφέρων

νὰ δεχθῆ μ' ὑπομονὴ
ὅσα φέρεي καὶ στοὺς δύο μία μοῖρα ἀλγεινῆ.
Νὰ μὴ κλαύσῃ, νὰ διαβάσῃ δίχως κᾶν νὰ ταραχθῆ
ἀφοῦ ἦτο τυχερὸ τους τέτοια μοῖρα νὰ βρεθῆ
καὶ τὸ νῆμα τῶν ἐρώτων νὰ κοπῆ γιὰ.. μιὰ.. στιγμὴ!

Κι' ἔτσι πάλι ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸν τρόπο ποῦχε μπῆ
σπεύδει νὰ ξεκουμπισθῆ.

Φεῦ! τί τέλος τῶν ὀνείρων!
ἀφοῦ τώρα περὶ ὁ νέος ἀπερόφησε τὸ μῦρον!!

Καὶ ἡ νέα δίχως πλέον ἐξηγήσεις νὰ θελήσῃ
καὶ προτοῦ νὰ λησμονήσῃ
στὸ πλησίον φαρμακεῖον τρέχει ἀμέσως νὰ ζητήσῃ
δηλητήριο, ποῦ δίνει ἕνα... θάνατον ταχὺν
ταραγμένη,.. κι' ὁ σπερτσέρης εἰς τοιαύτην ταραχὴν
πουργκατίφ πολὺ διπλώνει καὶ τῆς δίνει στὸ.. χαρτί
συνιστῶντας νὰ προσέχῃ σὲ κανένα μὴ τὸ εἰπῆ
καὶ τὸν βάλῃ φυλακῆ

καὶ ἡ κόρη εἰς τὸ σπῆτι τρέχ' ἀμέσως νὰ τὸ πῆ
Καὶ σὰν τῶπιε!.. Τὶ τρομάρα!.. Τρέχει ἀμέσως ἀπὸ 'κει

στοῦ γιτροῦ, κι' ἀλαφιασμένη νὰ τὴν σῶσῃ ἀπαιτεῖ
κι' ἐν' ἀντίδοτον ζητεῖ
καὶ κυτᾶζει ὡς πεθαμμένη μὲ μεγάλην ταραχὴν
μὲ τὰ μάτια καρφωμένα εἰς ὑστάτην προσευχὴν
στοῦ γιτροῦ τὴν ὀροφήν.

Γιατρὲ!.. τρέχα! καὶ πεθαίνει κάποια κόρη.. σὰν τρελλὴ
στὸ Γιατρὸ ἢ Νοσοκόμος τοῦ φωνάζει μ' ἀπειλὴ
καὶ τῆς βγάνει λίγο, λίγο τὸ λευκὸ πουκαμισάκι
κι' ἀλαβάστρινο πετάχθηκ' ἀπὸ μέσα τὸ κορμάκι
καὶ δύο μῆλα, δύο κυδώνια δύο λεμόνια στουμπωτὰ
ἐφανῆκαν φουντωτὰ
κι' ὁ γιτροὸς ἀνατριχιάζει, ποῦ τὰ βλέπει ἐνῶ ρωτᾷ...
καὶ ἐκεῖνη τ' ἀπαντᾷ

«Γιατρὲ! ἔπια τὸ φαρμάκι κι' ἔτσι τώρα.. νὰ!! πεθαίνω
Γιατρὲ σβένω
κάτι νοιώθω στὰ ἀντερά μου νὰ μὲ κόβῃ, ὀρισμένο
Ἄχ! πεθαίνω!

τὴ φτωχοῦλα μου ζώ'ι'τσα, Γιατρὲ, σῶσ' τὴν ἀργοσβένω!
Ἄχ! τί νοιώθω στ' ἀντεράμου! ἄχ! Γιατρέ μου δὲν π.. προφθαίνω

Καὶ στὸ κοριντὸρ πρὶν φθάσῃ
ὅλα περὶ τᾶχει ξεχάσει!..,
σὲ δεινὴ εὐρέθη θέσι
σὰν δὲν εἶχε ποῦ νὰ...

κι' ὅλα.. γίνανε.. ἐν τάξει.. ἀπ' αὐτὴ τὴ σουσουράδα
τὰ στρωμάτσα,.. τὰ σεντόνια... τὸ πῆ... πῆ καὶ ἡ ἀπλάδα

Κι' ἐν ὀλίγοις τὰ μαζώνει μ' ἄλλα λόγια ἡ δεσποινὴς
τὸ πουργκάτο τὴν γιτροῦ, κι' ἡ αὐλαῖα τῆς σκηνῆς
κατεβαίνει, κατεβαίνει... γιὰ νὰ μὴ τὴν δῆ κανεῖς
κι' ἀπ' τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου λαχὴ φθάνει φωνῆς
ἕνας ἔρωσ τῆς φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ, περιφανῆς
ἀλλ' ἡ κόρη φεύγει, τρέχει νὰ κορυβῆ... περιαλγῆς,
γιατ' ὁ ἔρωσ τῆς ἐφάνη ταπεινῆς καταγωγῆς!!!

Τὸ συμβᾶν ἐδῶ τελειώνει
κι' ἐπιμύθιον δὲν ἔχει!
Ἄλλη ὁ νέος στεφάνωνει
καὶ τὴν πρώτη φασκελώνει
Μὰ κι' ἐκεῖνη... γι' ἄλλον... τρέχει!!

**Ο Φάπας με τὸν Κλάπα συζητεῖ
σάν τ' εἶδε ἀπὸ τὴν ἄλλη Κυριακὴ**

- Φ.— Βλέπω σήμερα, βρε Κλάπα. με χαρὰ νὰ με κυτᾶς μήπως σοῦρθαν τὰ καράβια με τῆς λίρας καὶ μετρᾶς; ἢ.....
- Κ.— Κάν' τίποτε δὲν ἔχω! μὰ μ' ἀρέσ' ἡ μουσικὴ ποῦ δὲν ἔξερα πῶς ἔχει ἐδῶ κάθε Κυριακὴ καὶ ἀκούω καρφωμένος στὴν ὠραία αὐτὴ ἀκτῆ, ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ λάμπη ὁ Δημήτριος ὁ Βουρνᾶς π' ἄλλοτ' ἦτο νὰ τὴν βλέπης μοναχά, καὶ νὰ ξερνᾶς τώρα νά... τὸ κῦμα' ἀγάλι ποῦ ξεσπάει σ' ἀκρογιάλι...
- Φ.— Ξέρω σῶφερ' ἀναμνήσεις τοῦ παλιοῦ σου τοῦ καιροῦ.
- Κ.— Κολοκύθια! Ἀναμνήσεις! Ἔτσι λέου! στὰ κουτουροῦ....
- Φ.— Τότε δὲν κυτᾶζεις γύρω, σὺ ποῦ ξέρεις νὰ μοῦ πῆς τῆς κυρία, τὰ κορίτσια, τοὺς κυρίους ποῦ θὰ ἰδῆς.
- Κ.— Εὐχαρίστως καὶ ἀρχίζω αὐθωρεὶ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ
σάν τι βλέπω, τι μπανίζω,
σάν τὸ μάτι μου γυρίζω
κι' ἀπὸ κεῖθε κι' ἀπὸ 'δῶ
- Λοιπόν! Βλέπω πρῶτα μία ποῦ 'παντρεύθηκε προχθὲς με στοῦ ἔρωτος τὰ δίχτυα τυλιγμένη, ἂν τὴν θές; καὶ τῆς κόραις πάλι βλέπω τοῦ φιλιτάτου μου Παπᾶ με τὰ κίτρινα τὴν Καίτη καὶ τὴ Μαίρη ὄλο φωτιά.
- Φ.— Δὲν μοῦ λὲς ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ κι' ἐσὺ κυτᾶς νὰ βρῆς
- Κ.— Εἶν' ὁ Συμβολαιογράφος φιλιτάτός μας Σαφαρῆς
- Φ.— Καὶ ἐκεῖνη ἐκεῖ πέρα στὴ βεράντα ἡ κυρία ποῖα εἶναι, δὲν μοῦ λὲς;
- Κ.— Περρασμένα μεγαλεῖα
καὶ διηγῶντας τὰ νὰ κλαῖς...
- Φ.— Καὶ ἡ κόρη με τὰ μαῦρα;
- Κ.— Γκίκα λέγεται κι' αὐτὴ
Μὰ δὲν βλέπεις τὸν Ἡλία δικηγόρον ἀπὸ 'κεῖ; τὴν κυρία του, ποῦ μόδας παναμᾶ φορεῖ πλατύ;
- Φ.— Ἔνα δάσκαλο κυτᾶζω καὶ ἀκούω μιὰ ἠχώ τᾶχα τ' ἔπαθε κι' ἐκόπη κάποιο περιοδικὸ ἐνῶ, φίλε, οὐ μὴν ἀλλὰ πολλοὶ δώσαν τὰ ψιλὰ;
- Κ.— Ἄσ' τ' ἀστεῖα κι' ἔλα κύτα τὴν Καιτοῦλα Ἀγγελιοπούλου μ' ἐμπριμέ, καὶ με τὰ μαῦρα τὴν κυρία Τσουνκοπούλου τὴν κυρία Ρηγοπούλου τὴν κυρία τοῦ Κουκούλη τὴν κυρία Βλάχου ἀκόμη με σιελ καὶ τὴν Κουντούρη, ποῦ τραβᾶ τὸ καροτσάκι τοῦ μικρούλη της μεπεμπὲ με τὸ μπῆξ παλτό, κι' ἐκεῖθε τὴν Ἀκτίνα μ' ἐμπριμέ τὴ γλυκειὰ τὴν ἀδελφὴ της με τὸ σᾶξ τὸ ἀνοιχτό καὶ τὸν Μάκη π' ἀργὰ φθάνει με τὸ βῆμα του τ' ἀργό.
- Φ.— Τὸ Φιλόπουλο δὲν βλέπεις, ποῦ κυτᾶζει ἀπ' τὰ γυαλλιά; τὸν παλαίμαχον τῆς πέννας;
- Κ.— Καλὸν μῶβαλες μελιὰ
Σ' ἀπαντῶ λοιπὸν πῶς βλέπω τὴν καλὴ Στεφανοπούλου τὴν ὠραία τὴ Ματίνα, ἤγουν Βλαχαῖτοπούλου ποῦ ὠραία τῆς πηγαίνει τὸ πολύχρωμο μαντύλι κι' ἐκεῖ δὰ κατὰ τὴν ἄκρη, τὴν γλυκειὰ τῆς Φούλας φίλη με μπλὲ κόκκινο κουστοῦμι τῆς μικραῖς Κολυροπούλου τὸ Μαρίνο, τὴν κυρία Ἐπιλὸν Ἀνδρικοπούλου καὶ τὴ Φούλα καὶ τὸ Γιάννη
- Φ.— Κύτα, Κλάπα, Μπεχλιβάνη,
Καὶ τὸν Ἀντεισαγγελέα Κατωπὸ—ποῦ σὲ κυτᾶ τὸν Ἐφέτη Χανζηανδρέου με τὸ σκύλο του κοντὰ

- Κ.— Ἐγὼ βλέπω καὶ τὸν Μάρκου κι' ἕναν πῶχει φαβορίται, καὶ νὰ ἰδῆς ἂν θέλεις σήκω στῶν ποδιῶν λίγο τῆς μύτας
- Φ.— Δὲν πειράζει κι' ἔτσι βλέπω τοῦ Ρεμποῦ τὴν δεσποινίδα με τ' ὠχρὸ σωμὸν κουστοῦμι, τὸν Ρεμποῦ.....
- Κ.— Στάσου γιατί εἶδα
τὸν κύρ Μίμη ποῦναι τώρα δικηγόρος μοναχά καὶ τὸν φίλον Γεωργίου ποῦ στὸ πιάτο κυνηγᾶ καὶ πρὸ πάντων μιὰ ἀμαζόνα κυνηγόν μὰ καὶ Κυρία κι' ἄλλους κυνηγοὺς ἀκόμη, ποῦρθαν γιὰ τὴ συνεδρία ποῦχε θέματα σπουδαῖα κι' ἐν πρὸ πάντων ἐκλεκτὸν τὰ παπιά νὰ κυνηγήσουν εἰς τὸ Παναχαϊκόν..!
- Φ.— Κι' ἐγὼ βλέπω τὴ Καλλιόπη τὴ Γερούση περὶ κυρία, καὶ τὸν φίλιτατον τὸν Τράγκαν, μ' ἀρζαντὲ δὲ τὴ Μαρία τοῦ Γιατροῦ, τὸν Λεωνίδαν ποῦ κατέφθασεν ἀργά ἐνῶ παίζειτ' ἡ Ραμόνα ἀπ' τὸ τρίο μας γοργά...
- Κ.— Βλέπεις ἄλλαις;
- Φ.— Πῶς δὲν βλέπω! καὶ γοργαῖς μὰ καὶ κορίτσια ποῦ θὰ πλάνουν νὰ μοῦ κάνουν ἀπὸ αὔριο καπρίτσια μὰ καὶ ποῦ μπορῶ νὰ ξέρω τόσα ὀνόματα πολλὰ ποῦ καὶ τούταις ποῦ γνωρίζω μοῦ σηκῶσαν τὰ μυαλά; Μὰ κι' ἂν ὄλαις τῆς ξεχάσω σοῦ τὸ λέγω, Φάπα, νέτα δὲν ξεχνῶ αὐτὴν ποῦ δείχνει τὴν κοκκίνη καλτσοδέτα
- Κ.— Κι' ἐγὼ πάλι δὲν ξεχνῶ τῆς καλαῖς τῆς παραμάναις παχουλαῖς, καλοθρεμμέναις καὶ ἀσήκωταις νταρντάναις καὶ δυὸ Μπρούκλιδες ποῦ θάρθαν, χθὲς, προχθὲς ἀπὸ ποῦ πολὺ χειρονομοῦνε [τῆς στάναις καὶ τὴν τάξι ἀνησυχοῦνε, κι' ἔτσι στᾶπα ἕνα, ἕνα, φίλε, Φάπα, με τὴν τάξι κι' οὐ βρέξῃ ἄς κατεβάσῃ

Κι' ἀπ' τὸ τρίο τῆς ἐξέδρας, ποῦ σὲ κυτᾶν ἀπὸ πόσους εἶδα νὰ ρεμβᾶς

- Φ.— Πέμπτη ἀπόψε! Μὴν ἐπῆγες στὴν ἐξέδρα νὰ μοῦ πῆς;
- Κ.— Πῶς; Ἐπῆγα; καὶ ἂν θέλεις νὰ τ' ἀκούσης, νὰ σταθῆς; Πρῶτος ποῦπεσε 'μπροστά μου ἦτ' ὁ φίλος Γεωργίου κι' ἡ Κυρία του ἐπίσης, τὸ παιδάκι τοῦ ἰδίου ὁ καλὸς Τριανταφύλλου, δικαστῆς, ἡ Σαμαρᾶ ἡ ὠραία με τὰ μαῦρα, ποῦ τῆς πᾶνε μιὰ χαρὰ, καὶ ἡ Ἀθανασοπούλου με ὠραῖο βεραμὰν καὶ δυὸ κόραις ποῦ τὰ ἴδια κι' ἡ δυὸ πάντοτε φορᾶν ὁ Βγενόπουλος ὁ Τάσης δικηγόρος, ἡ Τζουρεᾶ καὶ ὁ Τόφαλος ὁ Μίμης συνοδὸς τῆς ἀδελφῆς Π' ἂν στὸν χέρι αὐτὸς σὲ πιάση πᾶς νὰ ξεμολογηθῆς ὁ Γιωργάκης Γεωργίου ὁ σεμνὸς πολιτευτῆς καὶ ὁ Τσάμης. Ὁ Ἀκρίδας ποῦταν πρῶτα βουλευτῆς
- Φ.— Μήπως εἶδες τὸν Μαλφίτσα;
ποῦ τὸν εἶδα παρ' αὐτίκα με τὸ Γιῶργο τὸν Πλατύκα
- Κ.— Πῶς; κι' ἀκόμη τὴν Βανία τὴν τοῦπίκην Ρηγοπούλου καὶ ἀκόμη εἶδα μία ποῦρθ' ἀπὸ ἄλλη πόλι κι' ἐφοροῦσε οκαμιστὸ μῶβ κουστοῦμι κι' ἐξυνόταν δυὸ φοραῖς εἰς τὸ λεπτό Ἀλλὰ ἦτανε κι' ὁ Ζέζας στὴ δική μου τὴν παρέα κι' ἐφοροῦσε σαντακροῦτα ποῦ τοῦ πήγαινε ὠραία μὰ ὁ Κώστας σάν τὴ σφήκα στῆς Καμπάνας τὸν συντάχτη ἔβγαλ' ὄλο του τὸ ἄχι κι' ἂν ὁ Μπίλλυ δὲν ἐρχῶταν θὰ τὸν εἶχε τελειωμένο!
- Φ.— Μήπως εἶδες καὶ τὸ Λόλο ποῦ τὸν λὲν' χαριτωμένο; τὸν Φωκίονα ποῦ ἔχει τὸ ψαθὶ καταργημένο;

Κ.— Καί τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον κι' ἕνα παραστρατημένον
 ποῦ τριγύρω τ' ἐκτυτοῦσε σὰν χαζὸς ὅλη τὴν ὥρα
 σὰν νὰ ἦρθ' ἀπὸ τὴν Κοῦβα ἢ ἀπ' ἄλλη κάποια χῶρα
 καὶ συνέβη ἀπὸ τὸ νάζι νὰ τοῦ πέση τὸ τσιγάρο
 καὶ νὰ κάψη τὸν κουμπάρο
 ἀπ' τὴν τὸση τ' ἀλλαλιὰ
 δίπλα μέσ' τὴν Πετραλιὰ

Φ.— Ἡ Κολοκυθᾶ δὲν ἦτο,

Κ. Πῶς; Κι' ἡ Παναγιωτοπούλου
 μὲ τὰ δυὸ γλαρά της μάτια καὶ αἱ Δημητρακοπούλου
 ὁ κομπὸς ὁ Λεωνίδας μαζὺ μὲ τὴν Ἰατροῦ
 ὁ Μοσχούλας, ὁ Γαρέζος, ὁ Σαρλῆς καὶ ἡ Γιαννιοῦ
 ὁ κύρ Μίμης Οἰκονόμου ἀβοκάτος καὶ αὐτὸς
 ὁ Ραστῆς, αἱ Γιαννοπούλου καὶ ὁ Πίπης ὁ σωστὸς
 καὶ μὲ κόκκινα προσέτι εὐρισκότανε κοντὰ
 στὴν Καρὲρ, ποῦ ἐφοροῦσε βεραμάν, ἡ Γονατᾶ
 δύο φίλαις ποῦ τῆς βλέπεις μαζῆ πάντα, τακτικά!

Φ.— Δὲν μοῦ εἶπες ἐὰν εἶδες καὶ τὸν φίλο Πανουτσάκη
 Δικηγόρο Θεοδωράκη

Κ.— Καὶ αὐτὸν ἀκόμη εἶδα, μὰ καὶ τὴν Πανουτσοπούλου
 εἰς τὸ μῶλο νὰ γυρίζη μετὰ τῆς Σωτηροπούλου
 καὶ τὸν Προέδρον ἐπίσης εἶδα τῶν Πρωτοδικῶν
 νὰ δροσίζετ' ἐκεῖ πέρα μετὰ κόπον ἀρκετόν.
 Κι' ἄλλαις εἶδα π' ἂν δῶ πάλι, ἐκεῖ πέρα θὰ σοῦ πῶ
 ἀλλὰ τώρα δὲν τῆς λέγω μήπως παρεξηγηθῶ
 σοῦ ὑπόσχομ' ὅμως πάλι
 νὰ σοῦ ψάλλω μὲ τὴν ἄλλη
 τῆς Πλατείας τῶν Συμμάχων τὸ παζάρι στὴν ἐντέλεια
 ποῦ ἔχει καταστήσει, ὡς εἶπεν, τὰ... Δαρδανέλια

**Καὶ σκυλάτικο δὲν εἶχεν ἡ ψωριάρικη Πατρὶς
 κι' ἀποκτῆθηκε καὶ τοῦτο μετ' ἐκεῖνο τοῦ Καπρὶς**

Λοιπὸν πρόοδος μεγάλη εἰς τὸ Ἔθνος, στὴν Ἀθῆνα
 τὰ σκυλιὰ ποῦ θ' ἀρρωσταίνουν, ὁ γιατρὸς θὰ θεωρῆ
 καὶ κοπρόσκυλον ἀκόμη ἐὰν ἔχη ἡ Κατερίνα
 στὸ σκυλάτικο θὰ τρέξῃ, ἂν κι' αὐτὸ δὲν κατ....

Ὁ Ἄζωρ, ὁ Φῶξ χαρὰ τους, σὰν τοὺς τύχη ν' ἀρρωστήσουν
 ἔτσι θαῦρουνε κρεββάτι καὶ στρωμένο μαλακὰ
 καὶ μονάχα ὅσοι ἀνθρώποι τοὺς συμβεῖ νὰ δυστυχήσουν
 εἰς τὸ δρόμο θὰ πετιῶνται νὰ πεθαίνουν τακτικά

Ἄν ἡμουν σκύλος, τί χαρὰ!
 νὰ ξαπλωνόμουν στὰ γερά
 νὰ μοῦ χαϊδεύουν τὸ ποδάρι
 καὶ νὰ κουνάου τὴν οὐρὰ
 Ἄχι ποῦ νὰ τύχη τέτοια χάρι
 νὰρθῆ σ' ἐμένα μιὰ φορὰ!

Κι' ἔτσι πάλι στὴν Ἀθῆνα κάποια βρήκανε δουλειὰ
 ὅσοι ἐφάγαν ἀριστίνδην τὴν χυλόπητα βαρελιὰ
 κι' ὁ Λουκᾶς μας πρῶτος λόγον ἐξεφώνησε σοφὸν
 μὲ τὸ ἀνοιγμα τ' Ἀσύλου καὶ μετὰ περιστροφῶν
 καὶ κομπότητος εἰς λόγον
 περὶ σκύλων καὶ ἀλόγων
 κι' ἀφοῦ μόνον εἰς τὴν Πάτρα τέτοια ἔλαχε τιμὴ
 νὰ μιλήσῃ ἀνθρώπος τῆς γιὰ τοῦ σκύλου τὸ κορμὶ
 προσεκάλεσε τοὺς πάντας νὰ προσέξουνε πολὺ
 νὰ φτιασθῆ Φρενοκομεῖον γιὰ τοὺς σκύλους ποῦν' ἑρῆλοι

ὅπως γίνετ' σ' τσ' ἀνθρώπους, ἂν κι' ἐκ τούτων μερικοὶ
 ἔδει τώρα νὰν' ἐκεῖ!!..

Κι' ἔλεγεν ἐπιχαρίτως χαϊδευόμενος πολὺ,
 ἐνῶ τὸν χειροκροτοῦσαν παριστάμενοι πολλοὶ...
 ἄλλα τόσα γιὰ κυνήγια καὶ κοπρόσκυλων ἀχνάρια
 κι' ἔτσι ἔβαλε τοὺς σκύλους σὰν νὰ εἰποῦμε στὴν ἀγγάρεια..!

Μὰ τὸ ἔθνος τώρα πλέον θὰ σωθῆ ὀριστικῶς
 ἐκεῖ μέσα ὅταν κλειέται ὁ λυσσαζῶν, στατικῶς,
 καὶ ἐνέσεις θὰ τοῦ κάνῃ ὁ σκυλάτικος γιατρὸς
 ἐν ᾧ ἀνθρώποι πεθαίνουν εἰς τὰ μούτρα μας ἐμπρὸς
 δυστυχεῖς, κακῆν κακῶς!

Βρὲ, ἀνθρώποι, ποῦ στοὺς σκύλους, ἐφευθῆκατε καλοὶ!
 δὲν ὑπάρχουν συνανθρώποι ἀρρωστιαρηδες πολλοὶ;
 Ἄν τὴν τόσην σας ἀγάπην, πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀτυχεῖς
 ἐπιδείχνατε, στὸν κόσμον δὲν θὰ ἦσαν δυστυχεῖς!

**Εἰς τὸν φίλον Ρωμαῖδην δυὸ συστάσεις φιλικῶς
 νὰ πετάξῃ πειὰ τοὺς ὄγκους εἰς τὸν Μῶλον κατ' αὐτάς**

Ἄποροῦμεν πῶς συνέβη ἡ φαγάνα μας νὰ φθάσῃ
 στὸν καιρὸν ποῦ σημειοῦνται τῶν Δημάρχων ἐκλογαὶ
 πλὴν ἂν ἦλθε νὰ προφθάσῃ
 ἐκ βαθέων νὶ ξεθάψῃ
 ὅποιους μαῦρο θέλει θάψει
 κι' ἐπὶ τούτῳ νὰ προφθάσῃ ἔδοθησαν προσταγαί.

Τυχερὸς λοιπὸν κύρ Γιάννη πάλι ἐστάθης καὶ σ' αὐτὸ
 καὶ σὰν ἦλθες σὲ θαυμάζω καὶ σὲ τριπλοχαιρετῶ
 μὲ χαρὰ σὰν βλέπω τώρα
 νὰ στηλώνῃς κάθε ὥρα
 μηχανήματα βαρελιὰ
 κι' ὑποθέτω βάνεις πλῶρα ἀσφαλῶς τούτῃ φορὰ
 ν' ἀπαλλάξῃς τὸν λιμένα ἀπ' αὐτὴ τὴ συμφορὰ,
 ποῦ καὶ μόνος σου τὸ βλέπεις πῶς ἐγίνη φοβερὰ
 καὶ κατήντησαν οἱ ὄγκοι εἰς τὸν καθ' ἕνα κοπρίτη
 ἄσυλό του νὰ σοῦ σπάζῃ μὲ τὴ βρώμα του τὴ μύτη!!

Ἄγρ' ἡ σύστασις τυγχάνει φιλική, μὰ προσεχῶς
 ἡ «Καμπάνα» θὰ σὲ ψάλλει σοῦ τὸ λέγω, συνεχῶς,
 ὅπως κάνει γιὰ τὸν κάποιον ὅπου λὲς τὸν ρετσινᾶ
 ποῦ τῆς τόκισε τριάντα τσ' ἑκατὸ κάθε χρονιά
 καὶ τῆς ἔβαλεν ἀκόμη ἕνα βρόγχο γυριστὸ
 κι' ἐξητοῦσε νὰ τῆς πνίξῃ ἀπανθρώπως τὸ λαϊμό!!
 ἂν τὰ ἔργα, ἐπὶ τέλους, δὲν τραβοῦν γιὰ τελειωμό!!..!!..!

ἈΠ' ΤΟ ΔΙΓΙΟΝ μὰς γράφει ἡ καλὴ μας Κατερίνα
 ὅτι τώρα μὲ τὸ Βέρρα τὰ πηγαίνει πλέον φῖνα
 κι' ἐμεῖς χαίρομεν ὡς τόσον ἀπὸ δῶ... ὡς τὴν Ἀθῆνα
 κι' ἡ φιλία τους νὰ ζήσῃ τέλος πάντων ἕνα... μῆνα!

Ἡ διεκπεραιώσις μας ἀπὸ δόγμα τραγικὸν
 μὰς μετέβαλε τὸν φίλον δικηγόρον εἰς γιατρὸν
 κι' ἔτσι τοῦβαλε νυκτέρι καὶ μαχαίρι εἰς τὸ χέρι
 ἐνῶ ὁ Νίκος μόνον πένναν ἐν χερσὶ νὰ φέρῃ, ξέρει,
 κι' ἀπαντῶντες μὲ συγγνώμην εὐχὰν δίδομεν σ' αὐτὸν
 μὴ γενῆ Μητροπολίτης μ' ἄλλου φύλλον ἀριθμὸν.